

Zaloški gasilci so praznovali 80-letnico

Gasilsko društvo Zalog-Sp. Kašelj je konec avgusta praznovalo 80 let svojega delovanja. V ta namen je bila na dvorišču gasilskega društva proslava, na kateri so nastopila vsa občinska gasilska društva iz naše občine, vevška godba in ljubljanske mažoretke. Navzoče je najprej pozdravil Jože Kocijan, o prehojeni poti in zgodovini zaloških gasilcev pa je spregovoril njihov predsednik Franci Berčič. Kot gost pa je spregovoril še Jože Vidmar, predsednik občinske gasilske zveze in načelnik gasilskega štaba operative Ljubljana-mesto.

Za uspehe in požrtvovalnost so zaloški gasilci tudi gasilcem iz drugih občinskih društev podelili priznanja. Posebnega priznanja pa so bili deležni zaloški gasilci, ki so na nedavnem občinskem tekmovanju zasedli člane tretje, mladinci pa drugo mesto. Posebno priznanje so gasilci namenili KS Zalog, ki vedno najde razumevanje za pomoč gasilcem. Nenazadnje pa so zaloški gasilci hvala tudi vsem krajanom Zaloga, Sp. Kašlja in Podgrada, ki vsako leto s prostovoljnimi prispevki finančno pomagajo gasilcem.

Da krajani zares živijo z gasilci, potrjujejo številne udarniške ure, ko so skupaj z gasilci zgradili prizidek k že obstoječemu gasilskemu domu. Pa tudi sicer grede gasilci s časom naprej, pred leti so kupili cisterno, nabavili pa so tudi posebno orodno vozilo. Strmijo po nadaljnjih izboljšavah. Njihova želja je, da bi pridobili še večjo cisterno, ki je v primeru

večjih požarov nujno potrebna. Vedeti je treba, da je v Zalogu mnogo gospodarskih objektov, na ranžirni postaji pa se iz dneva v dan premikajo vagoni z nešteti vnetljivimi snovmi. In v pri-

Pionirji po osvojitvi tretjega mesta na letošnjem občinskem prvenstvu

meru nesreče je sodobna gasilska brigada iz domačega kraja še kako dobrodošla. Zaloški gasilci so se do sedaj z številnimi intervencijami ob raznih elementarnih nesrečah in požarih dokazali, kako je treba pomagati ljudem, kako reševati družbeno premoženje.

V društvu skrbijo tudi za naraščaj, saj imajo na spisku kar 40 pionirjev, ki dokaj redno vadijo pod vodstvom neutrudnega poveljnika Janeza Zupančiča.

TONE ŽIDAN

KS ZALOG

»KO-TO« Zalog živi s krajinami

V delovni organizaciji »KO-TO«, TOZD Koproj v Zalogu je vedno kaj novega. Potem, ko so z vgraditvijo novega BIO-filtra precej zmanjšali smrad, so polepšali tudi tovarniško okolico. V ta namen je »zaloški« KO-TO že prejel priznanje KS. V neposredni bližini zaloške kafilrije »raste« kot goba nova upravna zgradba v posebnem arhitektonskem stilu, pa bo tako ta »lepotica« zagotovo polepšala tovarniško okolje. No, v Kotesku pa so letos poletni zgradili tudi dve tenis igrišči. Pa ne samo za potrebe sprostitev svojih delavcev, marveč tudi za rekreacijo vseh krajanov Zaloga. Vsekakor lepa poteza kolektiva KO-TO.

Kdaj asfalt?

V KS Zalog imamo Krivo pot, v KS Vevče-Zg. Kašelj pa Rosno pot. Obe poti sta zelo prometni,

Naselje Nove Jarše

11. teden upokojecev je za nami

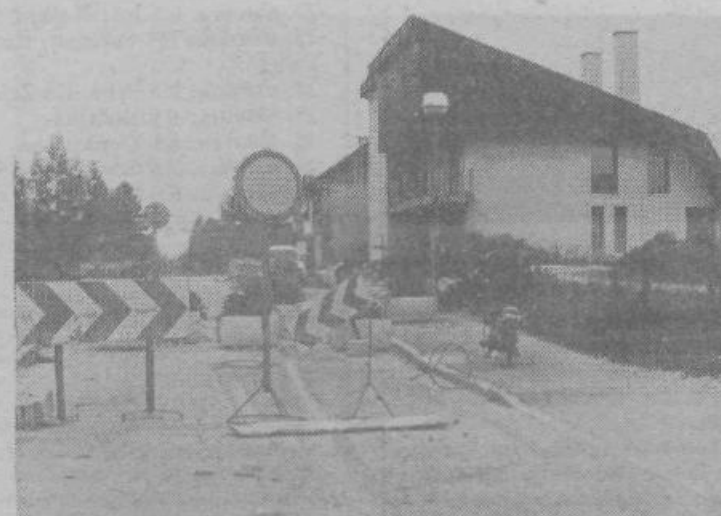
To je teden, ki se ga vsi veselimo in se nanj tudi skrbno pripravimo. Program pripravi občni odbor DU Moste-Polje, mi pa sodelujemo v okviru tega programa. Vedno pa imamo težave s športnimi prireditvami. Kajti imamo zelo skromne prostore, nimamo igrišča, da bi se pripravljali za udeležbo in nastope. V klubu največ igrajo karte, malo šaha, ženske domihe in ročna dela. Pripravljamo pa tudi za izlete, piknike in srečelov. Skratka, življenje v klubu je zelo živahno. Žal pa opažam, da smo vedno eni in isti.

Za teden upokojecev smo se sestali trikrat, da smo se dokončno dogovorili, kako bomo izpeljali program. Najprej je bil organiziran pohod na Golovec, ki pa ni uspel zaradi dežja. Obiskali smo naše člane v domovih ostarelih in jih obdarili s skromnimi darili. Ne morete si misliti, kako so ponosni, da se jih spominimo, pravijo, saj vam nič ne koristimo in drugim pripovedujejo, da so Jaršani. Kajti iz marsikaterega kraja ne dobijo nič obiskov. Kijub velikemu številu članov v domu pa so kljub temu osamljeni. Vzrok temu pa je bolezen in starost. Saj to nas vse čaka in je to zakon narave. Obiskali smo 80-letnike na njihovih domovih, tiste, ki niso uspeli priti v klub, kjer smo tudi pripravili srečanje s krajšim kulturnim programom in skromnim narezkom. Tov. predsednik je navzoče pozdravil, jim zaželel dobro počutje med nami in mnogo zdravih let in zaželel, da se spet srečamo. Članom odbora, ki so se udeležili srečanja, je pripovedoval o delu v društvu, o izletih in o vsem, kar jih je zanimalo. Manjkalo pa ni glasbe in petja. Skratka, bilo je lepo in priskrbo. Obiskali in pogostili smo preko 80 naših starejših in bolnih članov. Lepo število je to. Zaloški pa je, da leta tako hitro tečejo, da se naenkrat znajdemo v taki starosti.

Preko 60 članov našega DU se je udeležilo srečanja v Zajčji dobri. To srečanje je uspelo, saj je bilo prvo. Treba je, da se tudi upokojevcem malo bolj seznanimo z delom sosednjih društev in med seboj spoznamo. Tako

srečanje bi se moralo organizirati večkrat.

Za konec tedna pa smo se še udeležili kulturnega programa v domu Španski borci. Program je bil res izveden na visoki ravni in zelo pester. Dvorana je bila nabito polna. Na vseh obrazih je bilo videti zadovoljstvo in vsi so se pohvalno izražali o izvedbi programa. Predsednik DU je vse navzoče lepo pozdravil, jim zaželel dobro počutje in zdravlja.

Že dobra dva meseca traja popolna zapora Jarške ceste, pa vendar se uporabniki z zaporo nikakor nočejo sprijazniti. Iščejo vse mogoče »obvoze«, tudi zelenice ali pa dvorišča, da le pridejo nekaj prej na cilj. (Foto: D. J.)

ZADOBROVA-SNEBERJE

100 let Rozalnovne mame iz Sneberja

Leta kar hitro tečejo in tako je minilo 10 let, odkar sem obiskal mamo ob 90. letnici njenega življenjskega jubileja.

V soboto, 24. septembra, pa sem kot dopisnik našega glasila obiskal na domu Marijo Možina, po domače Rozalnovno mamo, ki je dopolnila 100 let svoje življenjske poti. Rojena je bila 23. septembra 1888, njen rojstni kraj je Podgorica pri Šentjakobu ob Savi. Njen deklški priimek je bil Lazar.

Marija Možina je prišla z one strani kraja Save v Sneberje, kjer je delala pri posestnikih Jermanu, po domače pri Avščovih in posestniku Avšiču, po domače pri Janežovih. Marija je spoznala v Sneberjah Franca Možina in se leta 1912 poročila z Rozalnovim Francelnom. Toda že po dveh letih zakona je moral mož Franc v vojsko in padel v prvi svetovni vojni leta 1914. Tako je Marija ostala sama na domu z enoletnim sinom Francem. Hčerka Mici, pri kateri mama preživlja svoj visoki življenjski jubilej, pa je bila še nerojena ob izgubi očeta Franca. Leta 1921 se je Marija zaposlila v takratni tovarni kleja v Ljubljani, sedanji tovarni Kolinska

Ljubljana. Tu je delala do leta 1948, ko je odšla v zasluženi pokoj, ki ga uživa že 40 let pri svoji hčerki Mici. Za svoja leta se sorazmerno kar dobro počuti. Ko sem ji čestital in segal v roke, je dejala: Ti si pa Ivan Kosov, kajne, si prišel, da boš malo zapisal. Seveda, mama, sem ji odvrnil.

Po štirih letih spet pisk sirene

Po 4 letih molka je na novem Gasilskem domu v Zadobrovi ob 12. uri zopet zatulila sirena, seveda tokrat za preizkušnjo. Na gumb sirene je prvi pritisnil član UO društva, ki je sireno tudi montiral: Andrej Dimnik. To je bil seveda le poizkus, kako deluje, vendar si občani in člani Gasilskega društva resnejših klicev sirene, ki bi naznanjala nevarnost požara ali druge elementarne nesreče, ne želijo. Če do tega pride, pa bodo pripravljeni. Urejeni so

tudi notranji prostori. O tem bomo še poročali.

Tatovi na poljih

Prišla je jesen, pridelki so dozoreli, nastopil je čas pospravljanja z njiv. Tega se naši posestniki najbolj veselijo, če je letina dobra. Letos je nekaterim pridelkom zagodla dolgotrajna suša.

Pojavili pa so se na poljih tudi tisti, ki si mislijo »NIC NE SEJEM NIC NE ŽANJEM, PA VNDARLE ŽIVIM«. Naši posestniki so že potarnali nad takimi nepridipravami na njihovih njivah in jim tako že kar veliko pobrali. Najlepše glave zelja so šle, vzela jih je noč, so mi potarnali nekateri kmetovalci in me tudi prosili, naj to zapišem. Če bo bral te vrstice tak obiskovalec njiv, naj ga za peče vest, saj se mora vsak posestnik mučiti, gnojiti, okopavati in je pridelek njegov zaslužek za preživljanje. To se je pojavilo na njivah ob Šmartinski cesti od Sneberja do Šentjakobskega mosta.

IVAN KOS

Kaj mi pri nas ugaja in kaj ne

Pogrebna organizacija Žale, kar naprej pošilja imetnikom grobov in grobnic račune in poštne nakaznice za najemnino grobov. Tako so poslali v tem letu že dvakrat račune. Prvi nekaj več kot 7000 din, drugi pa nekaj več kot 6000 din. To zneso nekaj več kot 1400 dinarjev za en grob. Koliko računajo za grobnico, pa sploh ne vem. Si lahko mislite, koliko zaslužijo ob tem davku za grobove, saj je prav gotovo več kot 30.000 grobov in grobnic. Zaslužek gre v milijarde in kaj naredi podjetje Žale za to? Vsak pokop moraš posebej plačati in te stane najmanj 100.000 din. Niti grobov ne očistijo. Tu so grobovi naših vemo, ki nimajo potomcev, da bi se brigali zanje. Kam gre ta denar? Pa še pravijo, da komunalna podjetja ne zaslužijo dovolj! Prav tako tudi mestno komunalno podjetje, ki odvaža smeti. Ta odvoz, ki ga drago plačamo, delajo dvakrat na teden. Koliko kontejnerjev je v Ljubljani? Za dve osebi plačamo po 8000 do 12000 din na mesec. Koliko to zneso na mesec in na leto, ne vemo.

Plačujemo vsak mesec na NUSZ po 1000 din, kaj to pomeni, nihče ne ve. Kam gre ta denar?

Za zaklonišča plačujemo po 1750 din na mesec. Kje so ta zaklonišča, kje jih gradijo? Najemnice so pa tako vi-

soke, da jih povprečen državljan ne zmore plačati, poleg elektrike, ki je še dražja.

Hiše propadajo. Staninvest se ne briga dovolj za popravila hiš. Kanalizacija propada, omet na hišah propada, strelovski ne funkcionirajo. Kam plovemo?

V časopisih, dnevniki in revijah zasledimo cele strani reklam za razne izdelke, ki stanejo milijone. Tako tudi osmrtnice za razne velemože in direktorje, stanejo milijone, ki jih morajo odtrgati od delavskih plač. Je to prav?

Delo na Zaloški cesti od Stomatološke klinike do železniške proge so popravljali več kot tri mesece. To bi opravili v Nemčiji v enem tednu, ker tam znajo delati. Pri nas sem pa videl, kako se naslanjajo na lopate in pijejo pivo. Nekakšna kontrola bi morala biti nad tem delom.

Na Zaloški cesti 33 je trgovina z izdelki prizadetih otrok in odraslih. Imajo zelo lepe igrače za otroke in druge izdelke. Poceni so in lepe. Priporočamo staršem, da si ogledajo to trgovino.

STEPANJSKO NASELJE

Srečanje s fanti, ki so odšli v JLA

Mesec september je eden tistih mesecev, ko odhajajo mladi fantje na služenje vojnega roka širom po Jugoslaviji. Glede na

razne informacije in izjave o provokacijah, zlorabljanju pravic v JLA, o kaznih za bralce različnega slovenskega tiska smo na

Kaj nam pa morejo zakoni?

Zaradi nekaterih trmastih voznikov osebnih vozil ostajajo smeti v smetnjakih, stanovalci pa so nemočni - ogorčeni. Torej, kaj se dogaja?

Na dobro vidne napise DOVOLJENO SAMO ZA INTERVENCIJSKA VOZILA se posamezniki poživljajo. S svojimi vozili zasedajo prostore pred smetnjaki, tako da komunalno vozilo ne more do njih. Najpogosteje so vozila parkirana tako, da komunalni delavci niso njezija-vozička s smetmi ne morejo izvleči iz smetnjaka. Voznik komunalce nekaj časa s sireno kliče lastnika vozila, ker pa je tudi njegov čas dragocen, mora naprej, ne da bi smeti odpeljal. Komunalna odvaža smeti vsak drug dan, le ob petkih se potegne tja do ponedeljka. Če ta dan komunalci zaradi nestrpnosti (po malomarnosti parkiranja) smeti ne morejo odstraniti, jih odstranijo šele v sredo. V teh petih dneh pa stanovalci nanejo toliko smeti, da so zabojniki-kontejnerji zametani, in jih komunalci v svojem rednem odvozu ne morejo odstraniti. HS mora poklicati komunalno vozilo izven rednega dela za odstranitev smeti in mu komunalci seveda za to dostavijo naknaden račun, ki pa ni majhen. Seveda so stanovalci ogorčeni, ko dobijo večje račune obratovalnih stroškov za malomarnost posa-

meznih nediscipliniranih voznikov.

Skupnost stanovalcev HS (90 stanovanjskih enot) Vlahovičeva 22-28 in tudi drugi HS oz. skupnosti stanovalcev v Štepanjskem naselju se vprašujejo, kdo naj naredi red na neparkirnih prostorih oz. na prostorih, ki so zakonito zaznamovani kot neparkirni prostori. V Centru mesta je reditelj za malodušne voznike PAJEK, Štepanjci pa se sprašujejo, zakaj ne more obiskati tudi njih, saj so mu tudi oni pomagali ob rojstvu.

Sicer pa Štepanjci brezplačno uživajo v motokrosu na glavni Vlahovičevi ulici, kjer najstniki (stari tudi 10 let) fantje in deklice (mnogokrat 10 do 15 motoristov) vozijo vseppek po asfaltnih stazah in zelenicah, večina brez blažilcev ropota, da je hrup polnejši. Upokojevcem, ki jih je v Štepanjskem naselju nad 800, se sprašujejo, ali bo res potrebna kaka smrtna nezgoda, da se bo nekdo zgnil. Najbolj žalostno je, da je strah utemeljen, saj po tej ulici mgolgi naših najmlajših, že zaradi njih bi bilo nujno, da kaj ukrenemo proti nedisciplinirani mladini na motorjih. Objektivno gledano so Štepanjci res lahko zaskrbljeni nad tako vozniki nedisciplino odraslih najstnikov, katerim vzor naj bi bili odrasli.

LEON KOSIČ

predlog občinskega upravnega organa za SLO in DS organizirali srečanje s fanti, ki odhajajo v JLA. Udeležba je bila dobra, saj se jih je udeležilo polovica vabljenih, nekaj pa jih je že odpotovalo na služenje. Vabljeni fantje smo opozorili na pravilno obnašanje, na red in disciplino, spoštovanje starejšinskega kadra, izogibanje raznim provokacijam, skratka na pravi način komuniciranja z vojniki in oficirji.

Opozorili smo jih, naj se varujejo pred nevarnostmi in poškodbami s pravilnim in odgovornim ravnanjem s tehniko in orožjem pri pouku. Prepričani smo tudi, da naša JLA upravičeno nosi ime »ljudska«. Do nje imamo enako odgovornost, prav tako pa tudi enake pravice kot drugi narodi in narodnosti, saj je obramba dolžnost vsakega državljanca. Ustava SFRJ zagotavlja pravico do uporabe materinega jezika pri vseh opravilih, razen pri poveljevanju in vojaškem pouku. Vsako vsiljevanje srbskohrvatskega jezika pri drugih opravilih pa je protustavno, protizakonito in po zakonu kaznivo. Kdaj se lahko vojak sklicuje na omenjene pravice in kdaj ne, mora presoditi sam. Vse eventualne provokacije je treba takoj prijaviti nadrejeni starešini, saj jih večina pošteno opravlja svoje delo.

Mladim smo tudi povedali nekaj svojih izkušenj iz služenja vojnega roka, glede na življenje v tako velikem kolektivu.

Po skromni zakuski smo odšli na svoje domove prepričani, da smo jim dali vsaj tiste osnovne napotke, pa jih morda tudi malo potolažili. Dogovorili smo se tudi, da se nam javijo s kartico in pošljejo svoj novi naslov, da se jih kdaj spomnimo. Zaželeli smo jim, da srečno in uspešno opravijo svojo državljansko dolžnost ter se zdravi vrnejo med nas.

VILI KLEMENC, predsednik skupščine KS 25. maj